

Mese a gyárkéményről

Ha én egy-egy nagy gyárat látok, távolból a gyár kéménye szól hozzám. Ilyenformán beszél:

— Hallod-e te, kicsiny ember, miért bámulsz reám? Azt kérdezed talán, hogy miért nőttem ilyen magasra? Miért pipázom szüntelen? Mire vigyázok a magasságban?

Én pedig hallgatom ezeket a kérdéseket s gondolkodom magamban:

— Bizony, kicsiny vagyok én tehozád képest, ó hatalmas gyárkémény! Csodálom, hogy olyan nagyra nőttél. De örülök is annak, mert te örökké pipázol s rengeteg kormos füstöt eregetsz a levegőbe. Örülök, hogy olyan magasra nőttél. Azt is tudom, kire vigyázol. A nagy gyárra. A gyárban száz meg ezer ember dolgozik. Talán még ezernél is több. Ó, te magas gyárkémény, te olyan vagy, mint egy nagy torony! A torony harangja megszólal s az emberek a templomba mennek imádkozni. Te pedig, hatalmas gyárkémény, elkezdesz túlkölni, s az emberek dolgozni sietnek... Ezért tisztellem én a gyárkéményeket. Mert ha sok ilyen magas gyárkéményt látok, mindjárt arra gondolok, hogy mennyi sok ember jár oda mindennap dolgozni. Ezért nem haragszom én a gyárkéményekre. Tisztellem, becsülöm őket.

Tudjátok mit beszél a gyárkémény?

— Azért nőttem én ilyen magasra, hogy már messziről meglásson minden ember, aki a városba lép. Én hirdetem az embereknek a munkát! Hívom az embereket, jöjjenek dolgozni! S az emberek jönnek. Fölveszik a munkásruhát s reggeltől estig derekasan dolgoznak. Kormos lesz az arcuk, kérges lesz a tenyerük. De azért dicső és szép munkát végeznek. Minden kalapácsütés, amely a gyárakból kihallatszik, azt mondja nektek, embereknek:

— Aki dolgozik, az hasznos ember!

— Aki dolgozik, az előrehalad!

— Aki dolgozik, az tisztességes ember!

— Aki dolgozik, az jó hazafi!

— Aki dolgozik, azé a jövőendő!

Ó, te kalapácsütés, taníts meg arra minden embert, hogy siessen az ő műhelyébe. Az egyik tüvel, a másik kalapáccsal, a harmadik gyaluval, a negyedik tollal, az ötödik vésővel dolgozzék! Dolgozzék büszkén, lelkesedve, fáradhatatlanul s becsüljünk meg mindenkit, aki elvégzi tisztességgel a maga dolgát!

A hóvirág meséje

Réges-régen, messze Napkeleten, egy Názáret nevű kicsiny falucsában történt, ahol a gyermek Jézus lakott szüleivel. A templom lépcsőjén egy szegény kis fiucska szokott üldögetni a többi koldus között és ő is kéregetett. Jánoskának hívták ezt a szegény fiucskát, akinek mindkét lába egészen béna volt, úgyhogy nagyapja nélkül meg se mozdulhatott.